Ч. 235 Середа 20 жовтня (1 падолиста) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

(Чеські демонстрациї. — Мадяри против міністра війни. — З полудневої Африки).

Вчера відбули ся в ческім „Народнім Домі“ в Моравскій Остраві бурливі збори чеські, на котрих промавляли посли Енґель і Горжіца. Рівночасно відбували ся в иншім місци збори социял-демократів, на котрих промавляв п. Бернер, нападаючи в острий спосіб політику Молодочехів. Відтак відбули ся демонстрациї против Молодочехів. Социялісти переходили улицями з криком: „Ганьба Молодочехам, Ганьба Енґлеви і Горжіци“. Жандармериї і полициї удало ся розігнати товпи, при чім арештовано три особи. В послідних днях відбули ся на Кралевім Градци, Літомишли і инших чеських містах демонстрациї, однако без заколоту публичного спокою. Всюди в мешканях жидівских товчено шиби. В Кралевім Градци арештовано шість осіб. В Пільзні і Новім Місті під Прагою демонстранти пообкидали болотом почтові скринки.

В Будапешті відбули ся вчера вечером численні і бурливі збори студентів в справі контрольних зборів резервістів, на котрих в Угорщині відповідають словом jelen замість німецкого hier. Отже на тих зборах висказувано обуренє з тої причини, котре звернуло ся в в першім ряді против спільного міністра війни бар. Кріґгаммера, а також і против президента міністрів Селя. По зборах удали ся студенти великою товпою перед льокаль лїберального клюбу де голосно кричали: Eljen! jelen і „проч з hier“. Вкінци удало ся полициї розігнати демонстрантів і завести лад. В цілій Угорщині аґітують за тим, аби резервісти відповідали виключно словом jelen.

З полудневої Африки не прийшли ніякі поважнїйші вісти. Під Ледісмес получили ся дві головні колюмни анґлїйского війска і ждуть на напад Бурів. Ґенерал Уайс одержав з міністерства війни наказ, аби так довго, як довго не прийде поміч, держав ся відпорно. Відділи Бурів що раз більше стїсняють свій перстень довкола Ледісмес. Число Бурів, що стали на місци, має виносити до 20.000 вояків. В послідних днях ціла їх армія зачала підступати під місто. На горбах в віддаленю $2^1/_2$ миль уставили дві тяжкі гармати. В кождій хвили ждуть на загальний штурм з усїх боків. З Льондона доносять, що в правительственних кругах панує велике пригнобленє. З Наталю надходять дуже поважні вісти, котрі правительство держить в тайні аж до відроченя парляменту. Всї дотеперішні вісти о „славних побідах“ фабриковано на замовленє, аби не допустити до опозициї в палаті послів. Фактом є, що велика часть анґлїйских колониї находить ся в руці неприятелїв, а в инших грозить революция. Підбите полудневої Африки є тяжше, як підбите Куби і Филипинів. Від кількох днів відділи Бурів ударили на анґлїйскі позиции на північ від Трансвалю. Головна небезпечність тої акциї є в тім, що Бури можуть збунтувати против Анґлії вірне доси племя Баманґатів.

Новинки.

Львів дня 31 го жовтня 1899.

— **В справі блянкетів на листи перевозові**, оповіщує ц. к. Дирекция зелїзниць державних: В увзглядненю поновної просьби інтересованих, продовжило ц. к. Міністерство зелїзниче, в порозуміню з ц. к. Міністерством скарбу, рескриптом з дня 16 го жовтня с. р. ч. 46.967, визначений розпорядженєм з дня 15 цьвітня 1898 Взд. ч. 48 речинець до уживаня блянкетів на листи перевозові старого виданя до кінця грудня 1899. В тім часї вільно отже уживати блянкетів старого виданя, не лиш при надаваню посилок до стаций зелїзниць австрийских, але також на підставі порозуміня з корол. угор. Міністерством торговлї, до стаций зелїзниць угорских.

— **Отворенє руху на зелїзници Делятин-Коломия-Стефанівка** має відбути ся дня 14-ого падолиста с. р. Зелїзниця ся буде належати до округа дирекциї зелїзниць державних в Станиславові. Для удержаня і надзору її буде утворена нова секция консервациї в Коломиї а рівночасно також секция в Кіцмани буде закрита. Лїнія Лужани Заліщики буде дотого провізорично належати до круга секций в Чернївцях. Службу машинову на лїнії Делятин-Коломия-Стефанівка обійме огрівальня в Станиславові, до котрої будуть належати лїнії: Львів-Неполоківцї; Станиславів-Стрий; Станиславів-Воронянка-Керешмези; Долина-Вигода; Галич-Острів; Тернопіль з виїмкою Острова; Коломия-Слобода Рунґурска; Коломия-Княждвір.

---

71)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

— Що менї робити? — спитав Дарґун.

— Ви кажете — відповів доктор — що жиєте дуже правильно. Снїдаєте завсїгди в своїм помешканю, обідаєте і пєте каву по обіді в якімсь дружнім для Вас домі. Поминувши віскі і чарку шеррі, яку иноді випиваєте в клюбі, то Ви живите ся лиш два рази на день. Єсть отже неоспорима річ, що Вам хтось подаває отрую або при снїданю або підчас обіду. Ваш камердинер послугує Вам при снїданю, а при обіді служба в дружнім для Вас домі. Отже маєте якогось тайного ворога або у себе дома або в дружнім для Вас домі. Вашою річию єсть вислїдити, де той ворог на Вас підсїдає.

— Таж не у неї! — відозвав ся Данило і мимоволї зрадив особу і пол тої, о котрій думав; — то не у неї! То мусить Джервіс бути і єго менї бояти ся — та нї, не можу тому вірити! Старий слуга мого батька — чоловік, що носив мене бувало на руках, коли я ще був маленьким!

— Ви можете легко, пане Дарґун, дійти того, чи він винен, чи невинен — сказав др. Вестбрук. — Старайте ся лиш на якийсь час розлучити ся з ним. Коли побачите, що за той час ознаки вашої хороби щезнуть, то будете мати найсильнїйший доказ єго вини. Колиж ознаки будуть і дальше тревати, то мусите шукати причини деинде.

— Послухаю Вашої ради — сказав на то Дарґун, зітхнувши сумно; — все лїпше як непевність.

Більше не говорено нїчого.

Коли Данило Дарґун ішов від лїкаря поволи до клюбу Фенікс, роздумував він над предметом своєї розмови з доктором Вестбруком.

— Ктож би то допускав ся зради? — думав він собі. — Хто би то був такий? На жаль нема сумнїву о тім. То Джервіс тим вудженником.

Прикро ставало Данилови, коли став роздумувати над тим, що то єго старий слуга може бути виноватим, той старий слуга, котрого він доси уважав за взорець вірности і преданости.

Той сам чоловік обслугував ректора — Дарґунового батька — коли той лежав вже на смертельній постели, а батько умираючи поручив єго опіцї обох синів, з другої же сторони той сам слуга показував по собі всї ознаки глубоко відчутого болю по смерти свого пана.

Щож иншого міг він думати, як хиба, що то Джервіс єсть тим виновником? Ще лиш в однім місци міг він слїдити за злочином, а то там, де єго найменше треба було шукати.

Хтож би то був в Ґільтон Ґавві, що мав би інтерес в єго смерти, крім одної особи, що стояла понад можливостию такого підозріня?

На другий день по своїй розмові з лїкарем сидів він сам один при снїданю і уважав на Джервіса, котрий порав ся, щоби з ознаками щирого привязаня послугувати свому панови.

Данило їв мало. Брак апетиту належав також до тих ознак якоїсь горячки, що єго валила з ніг. Сего дня якесь пригнобленє відобрало єму таки зовсїм охоту до їди.

У него на думці був Джервіс і минувшість — ті безжурні, щасливі часи дитинні, коли то сей чоловік в єго дитинячім серци займав місце зараз по єго найблизших свояках.

Коли він так роздумував над сим предметом і розважав, як має розпочати розмову, котра мала стати дуже поважною, підняв він случайно очи в гору і побачив, що той чоловік, котрому він від якогось часу приглядав ся, і собі єму приглядає ся. Очи єго стрітились з очами старого слуги і він побачив в них вираз журби.

Старий чоловічиско не спустив очий перед поглядом свого пана.

— Простїть менї, що я так на Вас дивлю ся, пане — сказав він — але я таки дуже поважно щось собі о вас думаю, коли Ви на мене подивили ся.

— Так, а то чому Джервісе?

— Бо, бо — бо менї прийшов на гадку Ваш апетит. Він у Вас в послідних тиждняx якось страшно зменшив ся. Могло би комуся серце пукнути, хто дивить ся, як Ви їсте свій снїданок. А Ви не знаєте, як я стараю ся, щоби Вам щось доброго придбати на снїданок. Тоту рибу, пане, приніс я нинї досьвіта з Ґрове; єї привозять рибаки окремними лодками в солоній воді і она така, як би лише що сьві-

Підвисоке-Ходорів і Делятин-Коломия-Стефанівка. З хвилею віддана до публичного ужитку будуть отворені слїдуючі стациї: Делятин, Ланчин, Товмачик, Коломия, Підгайчики, Гвоздець, Вікно, Городенка-Двір, Городенка-Місто, Ясенів польний і Стефанівка та слїдуючі пристанки: Делятин-Місто, Саджавка і Раківчик, а наконець пристанок і стация наборова: Бабин-Серафинцї. Всї стациї будуть служити до руху необмеженого а стация наборова Баби-Серафинцї буде уряджена на разї лиш для руху особового і для пересилок товарових в наборах цїлими вагонами. Пристанки: Делятин-Місто, Саджавка і Раківчик призначені для руху особового і обмеженого.

— **Реґуляция горішного Днїстра.** На основі уповажненя міністерства справ внутрішних зарядив Видїл краєвий почин робіт около реґуляциї горішного Днїстра. Сего місяця розпочато поки-що роботи земні, а іменно робити перекопи на Днїстрі від Розвадова до Раделич і від Тершакова до Монастиря, а на Стрвяжи, притоцї Днїстра, від Долобова до Конюшок. Верховну управу реґуляциї поручив Видїл краєвий старшому інжинїрови п. Іванови Гапоновичеви, а управителем будови для реґуляциї Днїстра іменував інжинїра Дениса Горвата, для Стрвяжа інжинїра-ад'юнкта Володислава Зґодлякевича.

— **Філїя руского товариства педаґоґічного в Станиславові** видала слїдуючу відозву: Йдучи за покликом центрального Видїлу руского товариства педаґоґічного заснували ми в Станиславові „Філїю“ того-ж товариства. Нинї-ж виконуючи волю перших загальних зборів тої філїї, відзиваємо ся до всїх, кому добро нашої школи лежить на серци, з прошенєм: вступати в члени сего товариства і підпомагати его в переведеню его задач. — Передовсїм повинні горнути ся до нашого товариства в крайній мірі III. учителї станиславівского округа і Всч. духовеньство, бо-ж товариство має задачу дбати і про молодїж і про учительство і про руску школу. То-ж від участи учителїв зависить в сїй справі поводженє его, і думаємо, що наша філїя стане небавом осередком духового житя нашого учительства з округів станиславівского, товмацкого, богородчаньского і надвірнянського. — З початком нового року шкільного рішив ся видїл заложити бурсу, де би під найлучшими услівями для родичів і опікунів молодїж руска могла найти приют, удержанє і опіку. Нашою цїлию є згорнути як найбільше рускої молодежи для школи і дати їй тим способом спроможність доброго, правдиво народного вихованя і одвітного нашим обставинам образованя. Однак наше новозавязане товариство поки що не має средств. Чим більше в нас буде членів, тим більше збере ся гроша, чим більше в нас жертв, тим скорше зможемо ввести в дїло нашу гадку. Побратими вже далеко перед нами! Час і пора й нам подумати, щоби й в нас більшало число інтеліґенциї. Які дїти, такий нарід! Всякі зголошеня і датки приймає Видїл на руки касира товариства п. М. Якимовского, учителя народної школи в Станїславові, або одного з видїлових. — В Станїславові в жовтни 1899. — За Видїл товариства: *А. Шахнович* голова, *С. Федів* секретар.

— **Гусятиньска філїя „Просьвіти“** оголошує: Дня 1-го н. ст. падолиста с. р. (в середу) відбудуть ся в Копичинцях в сали ради громадскої о год. 11 перед полуднем „загальні збори товариства разом з вічем господарско-просьвітним“. Проґрама зборів: 1) Служба Божа в церкві парохіяльній. 2) О годині 11-ій загальні збори філїї: а) справоздане видїлу, б) вибір нового видїлу, в) внесеня членів. 3) По загальних зборах віче господарско-просьвітне, на котрім будуть викладати: а) п. Гайдукевич о шкідниках в господарстві, б) п. Король о лїченю худоби, в) о касах позичкових і спілках Райфайзена. 4) По вічу льосоване всїлякого насїня і щеп поміж членів товариства „Просьвіта“.

— **Збори в Сокали.** Дня 11 падолиста с. р. відбудуть ся в Сокали в сали маґістрату: А) о 12 год. в полудне загальні збори товариства „Народний Дім“ в Сокали з проґрамою: 1) справоздане уступаючого видїлу; — 2) вибір голови товариства; — 3) вибір шести членів і трох заступників до нового видїлу; — 4) вибір надзираючої комісиї; — 5) внесеня членів. — Б) О 2 год. пополудни загальні збори філїї „Просьвіти“ в Сокали з проґрамою: 1) справоздане уступаючого видїлу; — 2) вибір нового видїлу, — 3) внесеня членів.

— **Адвоката дра Борецкого з Делятина** і его писаря Цінза увязнив станиславівский суд за обманьства при набуваню селяньских ґрунтів, особливо у Ворохті. Той адвокат мав перше канцелярию в Судовій Вишнї і був там суспендований, а вже і яко адвокат в Делятинї мав карний процес за обманьства та якось вивинув ся.

— **Щасть Боже!** Християньска громада міста Белза — як звідтам пишуть — набула дня 26 ого с. м. на публичній лїцитациї маєтність Прусинів під Белзом, в обемі 1476 моргів, за 96.001 зр. Цїну купна покрия місто з продажи части свого лїса. Другу часть сеї маєтности, в обемі 459 моргів, набула минувшого місяця громада Прусинів за 32.350 зр., и кривши часть цїни купна рівно-ж з спродажи лїса громадского, а 14.000 зр. банкового довгу переняли на себе.

— **Видїл товариства „Сільский Господар“** рішив скликати загальні збори до Олеська около 10-ого падолиста с. р. з слїдуючим порядком дневним: 1) отворенє зборів промовою о. голови товариства; 2) справоздане секретаря з дїяльности видїлу; 3) справоздане касиєра; 4) реферат в обсягу садівництва, а в случаю перепони о штучних навозах: каінїтї і жужлях Томаса; 5) роздача дїйстним членам товариства щеп і зернівок та льосоване кількох пнїв пасіки, плужка до обгортаня картофель, насїня пашних ростин і трех мішків каінїту. — З причини, що ще тепер не можна докладно знати, коли прийдуть замовлені щепи з огородничого товариства в Ряшеві, як також з причини непевности, чи краєва Рада шкільна відступить шкільну комнату на олеськім замку, подасть видїл точно час і місце зборів пізнїйше. — За видїл товариства „Сільский Господар“ в Олеську, 22 жовтия 1899. — *Тома Дуткевич* голова, *Ів. Пстришин* секретар.

— **Лихвар.** Перед львівским судом вела ся від кількох днїв розправа против Абрагама Ґрафа, корчмаря з Війтівщини коло Немирова, обвиненого о вісїм случаїв обманьства і сїм случаїв лихви. Коли селянин позичив що небудь у Ґрафа, сей скаржив его о зворот значно більшої суми, але все низшої від 50 зр., а в суді або грозьбою вимушував угоду, або старав ся о заочні вироки. Ті практики удавали ся єму завсїгди тогди, коли селян з під Немирова, призичавших до того суду, обвиняв до суду в Раві, куда пізваний не являв ся на терміні і програвав справу. До розправи візвано 30 сьвідків. Ґраф находив ся на вільній стопі, але дійшло до відомости суду, що він все випродує, аби утечи з краю, тому его увязнено. — По переведеній розправі засуджено Ґрафа на три роки вязницї.

жо зловлена таки просто в мори. Але Вам про ню так байдуже, як би то були сирі селедцї. Ви чогось дуже знемагаєте, пане Даниле, от що? Ви хорі і Вам би порадити ся якогось лїкаря. Вибачте, що я сьмію Вам таке говорити; але коли старий слуга сего дому, що Вас носив на руках, не сказав би Вам того отверто, то хтож має Вам то сказати?

— Правда, — відповів Данило і зітхнув; — я був ще дуже маленьким, коли Ви брали мене на плечі та несли з собою на ярмарок до міста і Ви, Джервісе, були такі добрі для мене.

— То був лиш обовязок, пане — замуркотів старий.

— Ви правду кажете, Джервісе, що до мого стану здоровля — я хорий.

— То пішліть по якого лїкаря, пане Даниле.

— Я вже радив ся одного.

— А щож він Вам сказав, пане?

— Сказав, що моя хороба дуже поважна.

— Ой, паноньку, не кажіть того! — відозвав старий чоловічиско наляканий.

— Та я Вам лиш правду кажу — відповів Данило. — Але нема причини тратити надії. Лїкар сказав, що моя хороба поважна, але він не уважає її за безнадійну.

— Чомуж не порадити ся якогось иншого — говорив Джервіс — може той не пізнав ся на Вашій хоробі. Коли то поважна хороба, то Ви повинні би радити ся всїх найлїпших лїкарів в Льондонї, аж знайдете такого, котрий би Вас вилїчив. Такий рослий і добре збудований молодий мужчина чей не повинен би поважно нездужати. Менї то не може ся помістити в голові, як тут може бути щось поважного.

— Я того не знаю, Джервісе; на всякий случай я рішив ся щось для Вас зробити.

— Для мене пане! Господь Бог нехай Вам заплатить за Вашу великодушність, але менї не треба нїчого на сїм сьвітї.

— Та відносини можуть змінити ся — відповів Данило. — Я вже Вам то казав, що я на случай моєї смерти не позабув на Вас.

— Так, пане; Ви були так ласкаві і сказали менї, що записали менї малу ренту. То була з Вашої сторони велика ласка, що Ви на то памятали і я за то Вам вдячний. Але менї годї ту справу уважати инакше, як хиба лиш за жарт; бож то прецї не природно, щоби такий старий чоловік, як я, міг пережити такого молодого, як Ви і нехай Бог боронить, щоби щось такого було можливим.

— Не можемо знати, що стане ся. На всякий случай я памятав на все найгірше. А що Ви Джервісе старієте ся, а цїле своє жите тяжко працювали, то Вам би треба спочити. Отже замість держати Вас аж до моєї смерти, то я Вам зараз виплачу ренту. Можете собі устроїти свою власну малу домівку та жити як панок, і то коли Вам схоче ся.

Данило Дарґун не сподївав ся того, що та вість замість викликати радість старого чоловіка викличе в нїм лиш смуток і засоромленє.

— Простіть менї, пане — сказав Джервіс — а може Ви вже виглядали собі якогось молодшого, котрий Вам лїпше подобає ся і котрий би Вам лїпше послугував, як бідний старий Джервіс?

— Нї, нї, — відповів Данило. — Я собі нїкого не виглядав. Та й не гадаю, щоби хтось другий такий знайшов ся, котрий би менї так добре послугував, як Ви.

— А чо-уж хочете змінити?

— Я не хочу змінити. Я хотїв би лиш зробити Вас щасливим Джервісе.

— То зробите мене щасливим, як лишите мене в службі при собі — просив ся старий слуга. — Лишіть мене при собі, пане! Не говоріть о якійсь рентї; не хочу від Вас нїчого, як лиш ту приятність, щоби я міг послугувати синови мого доброго старого пана. Менї так приятно Вам тепер послугувати, як було приятно перед двайцяти роками носити Вас на плечах по ярмарках. То були добрі часи, може нї, пане? Лишіть мене при собі, а коли я помру, то кажіть мене поховати не далеко від місця, де Ви будете жити. Коли тогди случайно будете іти через кладовище, де мої кости будуть лежати, то зітхніть за мою душу і скажіть: Бідний старий Джервіс! То буде найлїпша заплата за то, що я Вас змалку так любив.

Чи то була комедия? Чи скінчене лицемірство і удаванє? Нї, нї, нї; Данило Дарґун не міг тому вірити.

Сльози станули єму в очах; він подав руку старому слузї і устиснув его сердечно.

— Лишите ся при менї, Джервісе! — сказав він; — я маю повне довірє до Вас.

По тій розмові вийшов Данило Дарґун з дому і пішов просто до дра Вестбрука, котрому обширно розповів ту свою розмову.

— Я зайшов того старого чоловіка добре з маньки — сказав він наконець; — і менї здає ся, що він то ходяча вірність.

— Ви зайшли его з маньки, пане Дарґун! Ви дурницю зробили! — відозвав ся лїкар, знаючий сьвіт і людий. — Ви називаєте тоту сентиментальну розмову манькою? Коли той чоловік здібний подавати трояку поволи отрую, то він розуміє ся, потрафить і удавати та проливати крокодилеві сльози, щоби показати свою прихильність панови, котрого старає ся поволи убити подаючи єму по тропки отруї. Коли хочете того чоловіка дійстно зайти добре з маньки, то зробіть то на мій спосіб. Спідайте тиждень або дві недїлї деинде; не тикайте нїчого, навіть води не пийте у себе дома; коли тоті ознаки щезнуть, то будете знати, що маєте судити о тій взірцевій вірности Джервіса.

Данило обіцяв послухати ради лїкаря. Він був переконаний о невинности свого слуги; але хотїв рішити сю справу в безсумнївний спосіб.

А колиб Джервіс був дійстно невинним, то хто тогди допускав би ся того злодійства?

— **Буковинець межи Бурами.** У войску Бурів в полудневій Африці служить також молодий лікар австрийский др. Сенц, родом з Буковини, котрий пішов шукати щастя в чужих краях і опинив ся аж в бурскім войску. Др. Сенц скінчив медичні студиї у Відни, вислужив у войску і був відтак лікарем при однім з віденьских шпиталів, аж его взяла охота шукати щастя в чужих краях. Може пів року тому, як він поїхав до Капштадту в полудневій Африці, а звідси до Йоганесбурґа і до Блюмфонтейн, столиці независимої другої держави Бурів, Оран'є. Та ба; всюди добре де нас нема! — В містах полудневої Африки так вже повно лікарів, що навіть Нїмцям лікарям, котрих Бури ще найліпше люблять, нема вже де подїти ся. Дрова Сенцови прийшло ся тяжко жити. Наконець осїв він був в місточку Бетлегем в державі Оран'є і там вже зачало ся єму якось ніби трохи ліпше вести ся, бо заробляв місячно около 40 фунтів (400 зр.) В тім лиш була біда, що той заробок був в більшій части на папери, записаний в книжочцї доктора, яко платня, котра єму ще належить ся. Аж ось вибухла війна, а др. Сенц лишив свою цивільну практику і вступив до державної служби, до войска независимої держави Оран'є.

— **Завіщане дивака.** У Відни помер старий дивак, власститель каменицї і б. лївідатор австрийско-угорского банку, Евгеній Пфундгеллер. Замешкував він в своїм домі маленьку комнату на четвертім поверсї і з нїким не стикав ся. Особливо оминав він родину. Можна собі представити, як милим було здиоване свояків, коли дізнали ся, що небіжчик записав їм в завіщаню близько пів міліона зр. Помершій поробив також записи на добродійні цілі.

— **Аж тепер буде біда**, бо дияманти дорожіють. В полудневій Африцї веде ся війна і бурскі войска бомбардують не лиш місто Мафекінґ але й Кімберлє, як-раз то місто, звідки приходять до Европи найбільші і найкрасші дияманти. Копальнї диямантів в Кімберлє дають майже пяту часть всїх диямантів, які появляють ся на торгах всего сьвіта. Головною торговицею для торговлї диямантами єсть Льондон і звідтам пішла висша цїна сих дорогоцінних камінців. Ще кілька місяців тому назад, коли була лиш бесїда о можливости війни Анґлїйцїв з Бурами, цїна диямантів вже була підскочила, а іменно подорожіли були т. зв. сирі т. є. не шльофовані дияманти. Та не лиш війна піднесла цїну диямантів; ще більше піднесла єї змова двох товариств, котрі мають свої копальнї в полудневій Африцї а центральні свої бюра в Льондонї. Цїна ішла від місяця до місяця о 5 процент висше та дійшла нинї до 30 процент висше як була до недавна; коли так дальше піде, то до марта слїдуючого року цїна буде о 60 процент висша, поминувши вже підвисшене внаслїдок війни. А хто на тім найбільше потерпить? Передовсїм гуртовні торговельники і шльофарі в Амстердамі а відтак доларові королеви в Америцї, котрі купують найкрасші і найбільші дияманти; 80 прц. всїх диямантів іде до Америки. По Америцї розходить ся найбільше диямантів до Росиї і там тепер крім иншого голоду настане голод і на дияманти. В Австро-Угорщинї нема обави, бо тут минає ся вже лиш 3 процент всїх диямантів, а у нас в Галичинї? — хиба таки нема обави, щоби нам війна в полудневій Африцї пошкодила. Наші люди мають своє камінє, котре спокійно можуть товчи дальше як товчуть доси.

— **Померли:** О. Юліян Чайковский, декан мокряньский, епархії перемиской, парох в Городищи, упокоїв ся 26 с. м. в 61-ім роцї житя а в 40-овім сьвященьства. — О. Іван Лазор, парох в Любичи, дек. потелицкого, упокоїв ся дня 17 с. м. в 71-ім роцї житя а в 43-ім сьвященьства. — Франц Зданьский, радник двору і емеритований старший прокуратор державний, помер у Львові дня 26 с. м. проживши 74 лїт. — В Бальтіморе помер Отгмар Морґенталер, винаходець найзнаменитшої машини до складаня черенок друкарских т. зв. „Лінотипія". Покійник не довго тїшив ся своїм винаходом, що вже може незадовго зробить величезний переворот в сьвітї друкарскім.

Телеґрами.

Відень 31 жовтня. Вчера по полудни на панихиді за бл. п. дра Воляна явили ся мінїстер внутрішних справ, президент палати Фуко і віцепрезидент др. Пентак та кільканайцять послів. По богослуженю перевезено тїло покійника на північний дворець.

Чернівці 31 жовтня. Вчера відбули ся тут збори румуньского духовеньства, котре ухвалило вислати мемориял до президента мінїстрів, мінїстра внутрішних справ і просьвіти з протестом против ухвал духовеньства руского.

Ледісмес 31 жовтня. Від самого рана веде ся борба артилериї. Бури напирають на ліве анґлїйске крило. По кількагодинній борбі Бурів відкинено. Анґлїйцї втратили до 100 людий.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Вечером по своїй розмові з дром Вестбруком обідав Данило Дарґун знову як від кількох недїль в віллі Гїльтон. Павлина була для него дуже щирою як завсїгди від якогось часу. Поважане і ціноване, які викликала в нїй доброта єї нареченого, розвинули ся в ніжнїйше і теплїйше чувство.

— Данилку — сказала она того вечера, коли они по обідї сидїли кілька хвиль самі одні з собою. — Твоє здоровлє від часу, як тебе лїчить той доктор, не поправило ся так, як би я того сподївала ся. Я би хотїла, щоби ти порадив ся якогось другого.

Она сказала то оттак злегка, бо не хотїла недужого налякати тим, колиб показала по собі якусь більшу обаву. Єї голос мав длятого в собі якусь штучно удану байдужність.

Данило Дарґун був того вечера на кождий вплив дуже вражливий. Той єї штучний голос мав длятого для єго уха щось дивного. Перший раз, від коли він бував у неї, здавало ся єму, що голос улюбленої женщини має щось фальшивого в собі.

Єго взяв нараз якийсь страх і ніби мороз пішов єму від него по тїлї. А що, колиб тота женщина — тота женщина, до котрої він так цїлим серцем привязав ся — а що, колиб она була иншою, як здавала ся? А що, колиб єї серце нїколи не належало до него, колиб єї любов нїколи не була відвернула ся від того, котрому она колись єї була пожертвувала? А що, колиб єї палкий погляд, єї солоденькі слова, та вся єїповабність були лиш комедиєю, котрої він жертвою став ся? А що, колиб....

— Я став ся жертвою зради — подумав він собі; — але зрадника тут не може бути. О нї; пошукаю єго десь инде, десь инде, лиш не тут.

Павлина споглядала на свого приятеля, що спустивши очи в долину, сидїв понурий і задуманий перед нею.

Нараз підняв він очи до гори і відозвав ся до неї:

— Павлино, я виїзджаю в однїй справі, котру можу лиш особисто залагодити. Буду мусїв длятого розстати ся з тобою на тиждень або й на довше. Може вже й нїколи не побачимо ся. Буде то тобі дуже прикро?

— Данилку! Що се ти нинї таке говориш? Коли то жарт, то дуже лютий.

— То не жарт, Павлино, — відповів єї наречений. — В житю буває всїляко; тамтого тиждня півнав я, що мому житю грозить безпосередна небезпечність.

— Ти слабий, Данилку — сказала Павлина, — а від того ти такий первозний. Не бери собі так того до серця і не думай о тім. Порадь ся иншого лікаря, не того, що тепер.

—Таки так зроблю!—відповів Данило зміненим нагло голосом, — добре кажеш, Павлино. Не хочу мучити ся якимись такими гадками та здогадами. Чогож менї бояти ся? Смерть працї то не страшне лихо. Таже всї мусимо умирати. Але страшнїйшим як смерть єсть обманьство, зрада, фальшивість людий, котрих любимо, — отто лихо, страшнїйше від найстрашнїйшої смерти. О Павлино! скажи менї, що я не потребую того бояти ся!

— Від когож би тобі того бояти ся, Данилку?

— Ба, від кого, то й питане! Не від тебе, Павлино?

— Від мене?! — залунало із здивованих єї уст. — Чи ти з розуму війшов?

— Закленись — закленись менї, що нема фальшивости в твоїм серци, Павлино! Що ти мене любиш так по щирости, як ти менї то говорила, що не обманюєш мене облесними і солоденькими словами! — сказав молодий мужчина в шаленім роздразненю.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимае також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Ilustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимае виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимае також пренумерату на всї дневники краеві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимае
О Г О Л О Ш Е Н Я
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОҐРАФІЇ

цїлком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту. Цїна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованем **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймае **А. ЛЯНДОВСКИЙ**
Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень
Пасаж Гавсмана ч. 9,
принимае оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краеві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).